

Moskva dokázala vyděsit české rusofoby: Budou hanobitelé Koněvova památníku potrestáni? Báchorka o ruském zabijákovi a jedovatém ricinu. Speciální služby, které vidí i to, co není. Ostuda české publicistiky

- CZ24 News | 6. května 2020

ČESKO: Jevgenij Krutikov přináší ruský pohled na hanobení Koněvova památníku českými rusobijci ostudně zabírajícími křesla obecních zastupitelů města pražského

Někteří čeští politici se snaží vytvořit další mýtus o „ruských zabijácích s jedy“. Podle českého tisku se měly stát osoby zodpovědné za likvidaci pomníku maršála Koněva obětí jedovatého ricinu přivezeného z Moskvy na ruské velvyslanectví v Praze. Jak se zdá, měli tito lidé skutečně důvod bát se odvety z Moskvy – ale v žádném případě ne nějakého najatého vraha, natož pak otravy.

Podle českých korporátních médií se všechno událo přibližně následujícím způsobem: 23. dubna přiletěl z Moskvy na letiště Václava Havla v Praze muž s diplomatickým pasem. Tam na něho čekalo auto s diplomatickými čísly ruského velvyslanectví, které ho odvezlo do pražské čtvrti Dejvice, kde se nacházejí všechny ruské zahraniční instituce – od ambasády po obchodní centrum, pravoslavnou církev a školu pro děti velvyslanců. Po cestě tam lze nalézt tucty dalších zahraničních ambasád, včetně čínské, syrské, holandské a Saúdské Arábie.

Až donedávna zde stál také pomník maršála Koněva. A je tam i letní rezidence pražského primátora Zdeňka Hřiba, který z jejích oken hledí přímo do oken ruskému velvyslanectví.

Tajemný diplomatický kufrík

Nejmenované zdroje informovaly jeden časopis, že cestující měl kufrík. A v něm byl smrtící jed ricin, jímž „ruský zabiják hodlá otrávit několik pražských obecních zastupitelů, kteří vyvolali hněv Moskvy.“ Konkrétně Ondřeje Koláře, starostu Prahy 6, jednoho z hlavních iniciátorů odstranění pomníku maršála Koněva, dále pak řeporyjského starostu Pavla Novotného za výzvu postavit památník Vlasovcům – a primátora města pražského Zdeňka Hřiba za přejmenování historického náměstí Pod kaštany, kde se nachází ruské velvyslanectví, na náměstí Borise Němcova. Všichni tři dostali v souvislosti s příjezdem tajemného Rusa s ricinem v kufríku státní ochranu – tedy alespoň podle časopisu Respekt.

Ponechejme stranou zapeklitou otázku, jak mohly české tajné služby zjistit, co se nacházelo v kufríku osoby s diplomatickým pasem. A jak mohly vypátrat, že šlo o ricin (bílý prášek bez zápachu a bez jakéhokoli zvláštního spektrálního vyzařování). Možná ovládly starověké umění vidět neviditelné. Ne nadarmo byla ve středověku Praha považována za evropské centrum alchymie. Nebudu se ani ptát, proč nedaly příkaz k okamžitému zajištění onoho ricinu, který je šestkrát toxičtější než kyanid draselný, ještě na letišti.

A není třeba se vymlouvat na diplomatický pas. Existuje několik způsobů, jak oddělit držitele diplomatické imunity od jeho zavazadel. Včetně banálního konfliktu s kolemjdoucími. A pokud kufrík upustí, pak už nejde o diplomatické příslušenství (není-li opatřeno patřičnou voskovou pečetí) – dál

nemá smysl nic domýšlet. Proto diplomatičtí kurýři nosí svá zavazadla připoutaná k ruce.

Hanba české publicistiky

Celý tento blud o ricinu, „ruském zabijákovi“ a plánovaném pokusu o atentát na tři komunální úředníky v Praze zveřejnil Ondřej Kundra.

Jisté renomé mu nelze upřít. Dříve většinou odhaloval korupčníky při veřejných zakázkách, ale po roce 2014 se vektor jeho práce výrazně změnil. V roce 2016 napsal knihu „Putinovi špioni“, k níž dokonce zplichtil audioverzi, za což byl nominován na provinční cenu. Sdělení dílka je triviální: Česká republika je prolezlá ruskými špióny, a na prvním místě kancelář prezidenta Miloše Zemana. Později Kundra ještě několikrát odhaloval údajné ruské „špionážní sítě“.

Poslední takový příběh se měl odehrát minulý rok, kdy celá skupina hackerů, kteří již dávno žijí v České republice a mají české občanství, do čehosi tiše štourala. Šéf kontrarozvědky Koudelka, který je v neustálém konfliktu s prezidentem i vládou, z toho vyfabuloval fantastický příběh, při němž mu Ondřej Kundra a časopis Respekt horlivě asistovali. Kundra je dnes pasován za hlavního českého odborníka na ruské špiony. („Čeští občané sloužící FBS“, „Putin dobyvatel“, „České volby pod ruským diktátem?“ – to je jen malý výčet typických záhlaví jeho textů.)

V této souvislosti je docela možné, že Koudelkovi lidé s ním mají mnoho společného. Přesto však vidět ricin skrze kufřík nikdo nemohl. Celý tento blábol má kolem tří pražských obecních zastupitelů vytvořit atmosféru strachu.

Nicméně faktem je, že Kolář (on na prvním místě), Novotný a Hříb se opravdu vyděsili – ale v žádném případě z ricinu. A představa hrozby soudního stíhání z Moskvy donutila místní duševně zablokované obecní zastupitele zařadit zpátečku.

Hrdinové

Věci se vyvíjely následovně:

Mladý pražský radní Ondřej Kolář – syn českého velvyslance ve Švédsku, Irsku, Rusku a USA – je zvláštní člověk. Pravidelně protestuje například proti návštěvě Si Ťin-pchinga v České republice, odstraní pomník Koněvův, ale současně nechá postavit za čtyři milióny pomník rakouské císařovně Marii Terezii. Miluje Habsburky, což je nakonec logické u muže, který díky tatínkovi svoji politickou kariéru zahájil jako „podržtažka“ českého ministra zahraničí, když jím byl kníže Karel Schwarzenberg.

V případě Koněvova památníku však překročil Kolář mladší všechny hranice slušnosti a sypal ze sebe přihlouplé vtipy o koronaviru (jakože maršál nemá roušku a podobně). A odborné posouzení důsledků demolice pomníku přenechal opět tatínkovi – bývalému velvyslanci Petrovi Kolářovi, který nyní pracuje v angloamerické advokátní kanceláři Squire Patton Boggs.

Ruský ministr zahraničí Sergej Lavrov to komentoval slovy: *„Jednání tohoto pražského zastupitelstva lze jen stěží nazvat jinak, než jako pobuřující a cynické. Předpokládáme, že si česká strana uvědomuje všechna rizika dalšího prohlubování této situace.“*

Malé české hlavy

Ruský ministr obrany Sergej Šojgu se obrátil na svůj český protějšek s návrhem na smírné vyřešení

problému a civilizovaný přesun Koněvova pomníku do Ruska. Podobný dopis odeslali i rodinní příslušníci maršála Koněva. Jako zprostředkovatelé vystoupili Slováci, kteří předložili Praze návrh, aby pomník maršála-osvoboditele umístili na slovenské území. České ministerstvo obrany odpovědělo asi v tom duchu, že o osudu pomníku rozhoduje místní zastupitelstvo. Že v České republice platí nepřekročitelné právo subsidiarity. Že on je v té věci bezmocný.

Tehdy se Sergej Šojgu se tedy obrátil na generálního prokurátora a na předsedu vyšetřovacího výboru Ruské federace se žádostí o podání žaloby ve věci „trestního stíhání zástupců místních orgánů cizího státu, kteří se podíleli na demolici památníků.“

Následně vyšetřovací výbor RF zahájil trestní řízení podle článku 3, odstavce 354.1 trestního řádu Ruské federace ve věci „hanobení symbolů vojenské slávy Ruska, spáchané veřejně.“

České ministerstvo zahraničí se rozhodlo proti tomu podat odpor. Ve své nótě uvedlo, že „pronásledování demokraticky zvolených poslanců [obecního zastupitelstva] za jejich jednání související s plněním mandátu je ze strany cizího státu nepřijatelné. Ruské právo, mající notabene inverzní sílu, nebude v České republice vymáháno.“ Prezident Zeman sice označil činnost svého ministerstva zahraničních věcí za „hloupost“, ale v mediálním světě mu jako obvykle nikdo nenaslouchal.

Past, která sklapla

Celá tato korespondence a zahájení trestního řízení v Rusku proběhly začátkem dubna, tedy před fyzickým odstraněním pomníku. Nyní média tvrdí, že Kolář mladší, Hříb a Novotný se opravdu bojí, že Rusko má v úmyslu obrátit se na Interpol a prohlásit všechny tři za mezinárodně hledané zločince. Je pochopitelné, že sotva všechny pobočky Interpolu v různých zemích světa skutečně zavedou jmenované na seznam mezinárodně hledaných zločinců, hrozba stíhání před ruským soudem je více než konkrétní.

Proto je příběh s ricinem tak fantastický. Zveřejňování podobných případů děsivých báchorek je přímým důkazem toho, že rusofobové v České republice si vzali k srdci hrozbu soudního stíhání z Ruska. A najednou se ukazuje, že takováto opatření jsou účinná.

Rusko má k Čechům tradičně sympatie, ale podobnou tvrdost mělo ukázat už dříve. A určitě by se na tomto případě nemělo zastavit: Na jedny už došlo, ostatní by proto mohli začít přemýšlet.